

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României | We know

MCLACHLAN, JENNY

books

Întoarcerea în ținutul magic Roar / Jenny McLachlan. - București : Unicart, 2025

ISBN 978-630-300-179-1

821.111

Publicat pentru prima oară în limba engleză în anul 2020, cu titlul RETURN TO ROAR, de către Farshore, imprint al Harper Collins Publishers Ltd, The News Building, 1 London Bridge St, London, SE1 9GF.

© text Jenny McLachlan 2020

© ilustrații Ben Mantle 2020

Drepturile morale ale prezentei lucrări aparțin autorilor.

Toate drepturile rezervate.

Traducere din limba engleză:

Mihaela Strenc

© 2025 Editura Unicart pentru versiunea în limba română

Editura Unicart sprijină drepturile de autor, deoarece consideră că acestea susțin creativitatea, încurajează diversitatea autorilor, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vie.

Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a cărții de față și că respectați drepturile de autor, prin faptul că nu reproduceți, nu scanați și nu redistribuiți nicio parte a acestui volum. Astfel, ne ajutați să continuăm să publicăm cele mai frumoase cărți pentru toți cititorii.

www.unicart.ro

www.edituraunicart.ro

Tipărit în România

ÎNTOARCEREA ÎN TĂRÂMUL MAGIC

ROAR

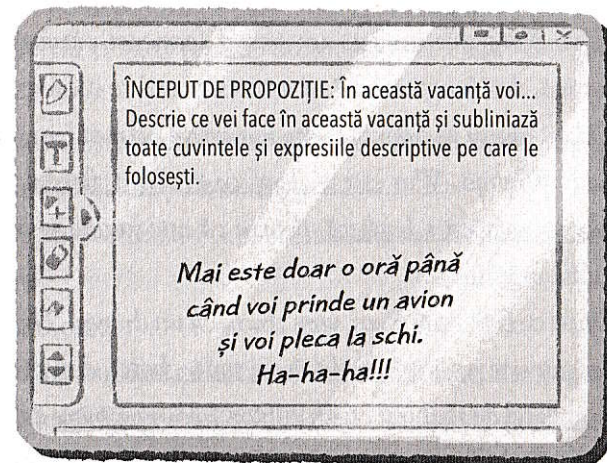

JENNY MCLACHLAN

EDITURA
UNICART

CAPITOLUL 1

Însemnările de pe tabla interactivă sugerează că domnișoara Kimble nu ia această lecție foarte în serios. Cine poate da vina pe ea? Suntem pe cale să ne despărțim pentru vacanță și în clasă atmosfera este foarte relaxată.

Se aude muzică, creioanele și gumele de șters zboară în jur și toată lumea stă de vorbă. Domnișoara Kimble își aranjează frenetic biroul pentru că – după cum ne tot

spune – are un avion de prins, iar sora mea îi împletește părul lui Harriet Scott. Nimeni nu lucrează.

În afară de mine.

Îmi iau stiloul și încep să scriu. Domnișoara Kimble nu este singura care pleacă într-un loc interesant în această vacanță.

În această vacanță voi vizita Tărâmul Roar împreună cu sora mea gemă, Rose. Nu știm exact unde se află Roar, dar, pentru a ajunge acolo, trebuie să ne târâm printr-un pat de campanie vechi, ruginit și pliabil, din podul bunicului nostru. Patul de campanie nu este un portal fermecat către o lume fantastică, dar funcționează, și asta este ceea ce contează.

Odată ajunși în Roar, ne vom întâlni cu cel mai bun prieten al meu: Wininja. Win este viclean ca o vulpe, flexibil ca un elastic și magic ca o baghetă, pentru că este jumătate ninja și jumătate vrăjitor.

După ce explorăm Roar, vom zbura cu un dragon. Zborul cu un dragon este mai răcoros decât un suc înghețat, deși corpurile lor sunt la fel de fierbinți ca un cuptor. La un moment dat, vom vizita Cuibul Ciorii, un castel terifiant aflat în mijlocul mării. O gașcă de fete sălbatice locuiește acolo, dar acesta a aparținut cândva dușmanului nostru, Crowky.

Crowky este un răufăcător absolut. De asemenea, este la fel de inteligent ca o cioară și la fel de înfricoșător ca o sperietoare de ciori. Acest lucru se datorează faptului că este o sperietoare de ciori cu aripi de cioară (deși este posibil ca aripile sale să nu funcționeze acum, deoarece ultima dată când am fost în Roar, un dragon le-a dat foc – poveste lungă).

De asemenea, aștept cu nerăbdare să înot cu niște sirene puternic tatuatăe. Singurul motiv pentru care scriu această lucrare este pentru a-mi distrage atenția, fiindcă, de fapt, aștept CU DISPERARE să sune clopoțelul. Când va suna, voi tâșni direct spre casa bunicului (la fel de repede ca un ghepard) și apoi aventura va începe!

– Arthur, ce faci?

Ridic privirea și o văd pe sora mea stând lângă mine.

– Ce? spun eu, acoperindu-mi munca. Domnișoara Kimble nu o să o noteze niciodată, nu-i așa? Se duce la schi.

Rose se strecoară în scaunul de lângă mine și pune o cutie de prăjituri pe birou.

– Da, dar dacă o citește altcineva? Vor crede că ești nebun!

Zâmbesc.

– Dar nu sunt, nu-i așa, Rose? De fapt, ne întoarcem în Tărâmul Roar. Astăzi!

– Șșș!

Se uită în jur ca să se asigure că nu ascultă nimeni.

Sora mea urăște să vorbească despre Roar la școală, dar acum sunt prea entuziasmat pentru a-i respecta regulile.

– Rose, în seara asta am putea zbura cu un dragon!

Ea nu se poate abține. Îi vine să zâmbească.

– Știu. Mi-aș dori să putem fi acolo chiar acum!

Spune aceste cuvinte cu atâta pasiune, încât mă surprinde. Ca și mine, Rose iubește Roar, dar îi place și

aici, la Academia Langton. Abia am început și deja are o gașcă uriașă de prieteni cu care stă toată ziua și apoi vorbește toată noaptea cu ei la telefon. În schimb, eu mi-am făcut un singur prieten, Adam Zeng. E grozav, dar acum își scoate amigdalele, motiv pentru care stau singur.

– Când ajungem în Roar, ce vrei să faci mai întâi? întreb eu.

Rose se uită la mine de parcă aș fi prost.

– Să mă duc să o văd pe Mitch, desigur.

Dacă Win este cel mai bun prieten al meu în Roar, atunci Mitch este cea mai bună prietenă a lui Rose. Ea este o sirenă-vrăjitoare care trăiește pe insula ei, dar ultima dată când am fost acolo am descoperit că dispăruse. Chiar înainte să plecăm, am văzut ceva înotând în mare, iar Rose era convinsă că era Mitch, dar, de fapt, ar fi putut fi orice. Așa că am spus:

– Rose, știi că Mitch s-ar putea să nu se fi întors încă?

Ea strânge cutia de prăjituri, trăgând-o spre ea.

– Trebuie să fie! Mitch a dispărut pentru că am uitat de ea, dar acum mi-o amintesc foarte clar: degetele ei palmate, tatuajele, părul ei. Era albastru aprins.

– Culoarea înghețatei cu gust de gumă de mestecat, spun eu.

Ea zâmbește.

– Exact!

– Dar, Rose, dacă Mitch nu s-a întors, există o mulțime de alte lucruri uimitoare pe care le putem face.

Ea scutură din cap cu încăpățănare.

– Nu. Vreau doar să o văd pe Mitch. Am atât de multe să-i spun.

Apoi se uită prin cameră la noile ei prietene. Acestea sunt adunate în jurul lui Harriet Scott – cea mai zgomoasă din grup –, care spune ceva atât de șocant, încât celelalte fete rămân cu gura căscată.

Fetele din gașca lui Rose arată identic, și nu doar din cauza gurilor lor deschise. Toate poartă cravate scurte, sunt dolofane și au șosete trase în sus, iar fiecare dintre ele, inclusiv Rose, are părul prins într-o singură coadă împletită și lungă. Rose spune că fac toate astea ca să arate ce prietene bune sunt. Degetele lui Rose bat darabana pe cutia de prăjituri. Țsta e un alt mod prin care arată ce prietene bune sunt: prin prăjituri.

– Pot să mănânc și eu o prăjitură? întreb eu.

Rose deschide cutia, dezvăluind rânduri de prăjiturile perfecte. Fiecare are o față emoji diferită glazurată pe ea.

– Îmi pare rău, nu am destule.

Dintr-odată, vocea lui Harriet răsună în toată clasa.

– Rose, vino aici! Vrem să-ți arătăm ceva!

Rose ezită. Cred că nu vrea să mă lase singur.

– Sunt bine, spun eu, iar ea îmi zâmbește recunoscătoare înainte să o zbughească.

Mă uit la ceas. Mai sunt doar șase minute. Inima mi se strânge de emoție. Nu sunt sigur cât de mult mai pot suporta. În fața mea, Tariq se apleacă peste ghiozdanul lui

și își bagă jumătate de sendviș cu ou în gură. Ne despărțim la ora prânzului, dar e evident că el nu mai poate aștepta.

Mirosul de ou mă copleșește, iar eu închid ochii și îl inhalez. *Dragoni*, mă gândesc, și într-o clipită sunt din nou în Roar, zburând pe Vlad deasupra Oceanului fără Fund. Valurile se sparg sub noi, iar Vlad rostogolește un jet de foc spre mine, împreună cu mirosul de sulf.

Ceva îmi lovește capul și, când deschid ochii, văd o gumă așezată pe birou. Din cealaltă parte a camerei, Harriet strigă:

– Îmi pare rău, Arthur. Îl ținteam pe Tariq!

Domnișoara Kimble ridică privirea și își dă seama că sala ei de clasă a intrat în haos.

– Bine, spune ea, bătând din palme. Cine dorește să împărtășească clasei una dintre propozițiile sale descriptive?

Toată lumea tace, chiar și Harriet. Apoi, ca un dragon care își vede prada, ochii domnișoarei Kimble se fixează pe mine.

– Arthur Trout, să auzim ce-ai scris.

– Mmm... înghit și încerc cu disperare să găsesc o propoziție care să nu implice nimic magic. *De asemenea, abia aștept să înot*, citesc, sărind peste partea cu sirenele puternic tatuate.

Domnișoara Kimble se încruntă.

– Ei bine, este o propoziție, dar nu aș numi-o chiar *descriptivă*. Să mai auzim una.

Rose se întoarce și rostește câteva răutăți masive la adresa mea. Sunt la câteva secunde distanță de sfârșitul semestrului și sunt pe cale să intru în belele.

– Ahh... spun eu.

Și apoi, literalmente, sunt salvat de clopoțel.

În clasă izbucnește zgomotul, scaunele sunt trase înapoi, cărțile sunt îndesate în ghiozdane și sunt îmbrăcate paltoanele.

– Luați-vă lucrările acasă cu voi! strigă domnișoara Kimble, în timp ce se grăbește spre ușă. Le puteți termina în timpul vacanței, ÎN TIMP CE EU SCHIEZ!

Îmi mototolesc foaia de hârtie și o bag în buzunar. Nu am nevoie să scriu despre Roar, pentru că, în sfârșit, după săptămâni de planuri, de așteptare și de visare, mă întorc.

CAPITOLUL 2

În timp ce Rose își împarte prăjiturile, eu mă alătur mulțimii de elevi care ies de la școală.

Mama a parcat exact unde a spus că va fi și, văzând că Rose nu este aici, ocup locul din față.

– Hei, Arthur! spune mama, ciufulindu-mi părul cu putere. Abia aștepti să stai cu bunicul tău?

– Da, zic eu, luptând cu zâmbetul enorm care amenință să-mi izbucnească pe față.

Mama și tata sunt destul de cool, dar în niciun caz nu ar fi de acord ca eu și Rose să facem o mini-escapadă într-o lume fantastică. Ei cred că, în timp ce se plimbă prin Scoția, Rose și cu mine vom avea o săptămână relaxantă la bunicul. Ca să o fac pe mama să continue să creadă asta, încep să îi povestesc despre toate lucrurile pe care le avem în plan.

– Bunicul a promis să ne ducă la pescuit, spun eu, și cu bicicletele, oh, și a terminat bârlogul din pod, așa că Rose și cu mine nu mai trebuie să împărțim camera.

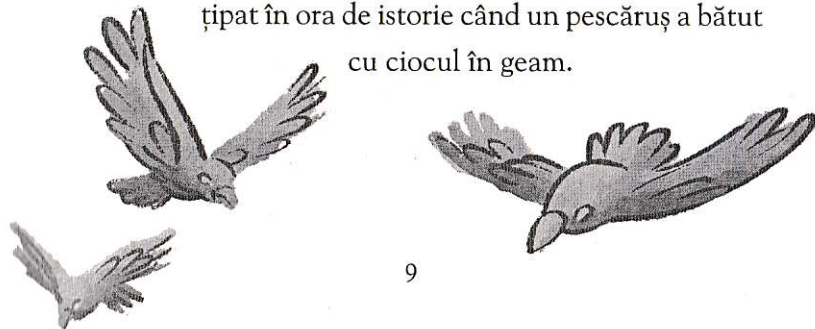

– Apropo de Rose, unde este? Mama descrie un cerc cu degetul în condensul de pe fereastră. Dacă nu ajunge aici curând, eu și tatăl tău vom pierde trenul.

– Mă duc să o caut, spun eu, desfăcându-mi centura de siguranță și sărind din mașină.

Nu pot să cred că Rose preferă să împartă prăjituri decât să ajungă la Roar!

Alerg pe terenul de joacă, când o formă întunecată trece pe lângă fața mea. Gâfâi și îmi țin respirația până îmi dau seama că forma este doar o cioară care se năpustește asupra unui panini pe jumătate mâncat. Inima mea continuă să bată puternic în timp ce intru în școală. Există o mulțime de momente ca acesta: văd pe cineva purtând o haină neagră sau aud un fâlfâit de aripi, iar teama mă străfulgeră. Acum câteva zile chiar am țipat în ora de istorie când un pescăruș a bătut cu ciocul în geam.

Există un motiv întemeiat pentru care sunt atât de nervos.

Ultima dată când l-am văzut pe Crowky – ars și rupt pe puntea *Corbului* – purta tricoul bunicului meu „NO PROB-LLAMA!” Deși Crowky nu știe, obiectele din această lume permit ființelor să iasă din Roar, iar acel tricou este tot ce-i trebuie ca să scape. Gândul că Crowky se târăște în tunelul din Roar purtând tricoul și apoi apare în podul bunicului este oribil. Ce ar face mai întâi? L-ar împăia pe bunicul sau ar veni după mine și Rose?

La început nu le-am spus lui Rose și bunicului despre tricou. Ca să fiu sincer, voiam să uit totul, dar într-o sâmbătă, un cuib de rândunică a aterizat pe masa cu hrană pentru păsări a bunicului și m-am speriat atât de tare, încât mi-a căzut ciocolata caldă. Rose m-a întrebat ce s-a întâmplat, iar eu i-am zis că Crowky încă mai avea tricoul bunicului. Spre deosebire de mine, ei nu au fost deranjați de asta. Rose a spus că se destrăma când l-am văzut ultima dată pe Crowky și că acum ar fi pe fundul Oceanului fără Fund, iar bunicul a fost de acord cu ea. Dar eu nu sunt atât de sigur..

O iau după un colț și aproape mă lovesc de Harriet și restul prietenelor lui Rose. Brațele lor sunt înlănțuite și Harriet râde.

– Unde e Rose? spun eu.

Zâmbetul lui Harriet dispare.

– Arthur, e groaznic. A scăpat pe jos prăjiturile!

– Eu tot cred că ar trebui să ajutăm la curățenie, zice Nisha.

O cunosc pe Nisha din școala primară, iar acum îmi dau seama că este îngrijorată.

Harriet se uită la telefonul ei.

– Nu avem timp. Dacă pierdem autobuzul, pierdem și filmul. Fish înțelege.

Apoi trece pe lângă mine și una câte una celelalte o urmează.

– La revedere, Arthur, strigă ea peste umăr. Să ai o vacanță frumoasă!

O găsesc pe Rose în mâini și genunchi pe coridorul de Geografie. Prăjiturile ei sunt peste tot: strivite pe podea, storcite în dulapuri și chiar mânjind un panou.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu. Se pare că au explodat!

Rose scutură din cap. Pare total nefericită.

– Au trecut niște elevi de unsprezece ani pe lângă mine și mi-au zburat cutia din mâini. Apoi prăjiturile s-au împrăștiat în jur.

Încep să adun bucățile de prăjituri, aruncându-le în coșul de gunoi.

– Celelalte ar fi trebuit să te ajute să le ridici, spun eu.

Rose ridică din umeri.

– Nu aveau timp. Au un autobuz de prins.

Totuși, mă gândesc, ar fi trebuit să ajute, dar nu spun asta cu voce tare pentru că Rose pare să fie pe cale să

plângă, iar dacă există un lucru pe care Rose urăște să-l facă este să plângă. Așa că, în schimb, iau mai multe mâini de prăjituri, încercând să termin treaba cât mai repede posibil.

Curând ieșim de la școală și mănânc o prăjitură aproape întreagă pe care am găsit-o pe un calorifer.

– Asta are un gust grozav, Rose.

Îmi aruncă un zâmbet rapid.

– Mulțumesc, Arthur.

Alunec pe una dintre bilele argintii.

– Cum se face că Harriet îți spune Fish¹?

Ea își dă ochii peste cap.

– Pentru că numele nostru de familie este Trout², idiotule.

– Oh, da! Deci pot să-ți spun Fish?

– Nu, zice ea, dându-mi un ghiont.

Când ne urcăm în mașina mamei, suntem fără suflare și râdem. Ne-am întrecut pentru locul din față și Rose a câștigat, desigur.

– Era și timpul, spune mama. Le-au plăcut prăjiturile prietenelor tale, Rose?

Urmează un moment de tăcere în care știi că Rose nu vrea să povestească toată întâmplarea cu prăjiturile, așa că zic:

---

¹ Pește. (n.t.)

² Păstrăv. (n.t.)

– Am mâncat una. A avut un gust uimitor.

Apoi începe să cânte Adele la radio, distrăgându-i atenția mamei.

În timp ce ieșim din oraș spre coastă, mama cântă la unison cu aparatul de radio, iar Rose își sprijină capul pe geam. Ling glazura de pe degete și încerc să ignor sperietoarea de ciorii pe care tocmai am zărit-o stând singură în mijlocul unui câmp.

CAPITOLUL 3

— **B**ine, e timpul pentru prelegere, spune mama în timp ce intrăm pe aleea bunicului. Spălați-vă pe dinți cel puțin o dată pe zi, mâncați fructe sau legume de două ori pe zi și, Rose, nu trăi cu telefonul.

Tufișurile și copacii crescuți de-a valma zgârie părțile laterale ale mașinii. Ca de obicei, telefonul lui Rose este în mâna ei.

— De fapt, mamă, spune ea, am de gând să îl închid în vacanță și să fac o detoxifiere digitală completă.

— *Ce?*

Mama este atât de șocată, încât aproape că intră cu mașina în scaldătoarea de păsări a bunicului.

Rose își iubește telefonul. Poate să treacă o zi întregă fără să se uite la mine, dar se uită la telefonul ei de o mie de ori.

Rose ridică din umeri ca și cum nu ar fi mare lucru, zâmbind distrată.

— M-am uitat pe YouTube la o chestie despre cât de rele sunt telefoanele pentru fericirea ta, așa că m-am gândit să iau o pauză.

Mama oprește mașina și își aruncă brațele în jurul lui Rose.

— Sunt *atât de mândră* de tine!

Peste umărul mamei, Rose mă privește și zâmbeste. Apoi spune:

— Poate ar trebui să faci și tu la fel, mamă. Tu și tata mergeți în Scoția ca să scăpați de toate, așa că de ce să nu vă închideți și voi telefoanele? Dacă e vreo problemă, bunicul vă poate suna la hotel.

— Dacă tu poți face asta, atunci și noi putem, zice mama, strângând-o pe Rose și mai tare la piept. Fetița mea este atât de înțeleaptă!

Mai degrabă vicleană, dar trebuie să admir gândirea rapidă a lui Rose. Vrem să stăm în Roar toată vacanța și acum nu trebuie să ne mai facem griji că părinții noștri vor să vorbească cu noi.

O bubuitură mă face să sar. Bunicul s-a furișat afară din casă și acum își strivește fața de geamul meu.

Mama este îngrozită.

— Chiar *linge* geamul?

